Ч. 119. Середа 10 червня (28 мая) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Язиковий закон. — З Хорватиї. — Росийска Дума. — Гостина шведскої королївскої пари в Берлинї. — З острова Самос. — Вибори до пруского сойму.

Крім буджету мав парлямент ще перед лїтними фериями полагодити кілька инших законопроектів а передовсім в справі підвисшення контінґенту рекрутів краєвої оборони, сербского торговельного договору та в справі підвисшеня горівчаного податку. Та перепони, на які стрінули ті проєкти в палаті, переконали правительство, що буде добре, як оно добуде згоду парляменту на ті законопроєкти хочби аж в осени. На осінь відложив вже п. Президент міністрів справу підвисшеня рекрутів оборони краєвої і ухвалене торговельного договору в Сербією. Хоч предложене про горівчаний податок стрінуло ся в парляменті також з опозицею, правлячі круги ще не розпрацали ся з надією переперти єго ухвалене ще перед лїтними фериями. Разом з тим законопроєктом буде полагоджена також справа санациї краєвих фінансів. — Для приспішеня буджетової розправи мають многі бесїдники зречи ся голосу, щоби тим способом уможливити на час означений ухвалене буджету.

Основи язикового закона, що вже вироблений і має бути в осени внесений в державний раді, суть тепер предметом дневникарскої розправи. Ческий посол державної ради Буквай висловив свої погляди про той начерк в дневнику ческих хлїборобників Venkov, мабуть на підставі інформаций засягнених у міністра Прашка. Правительство буде старати ся заспокоїти Нїмців, пише п. Буквай, імовірно подїлом округів після национальности на ческі, нїмецкі і язиково мішані, а крім того постановою, що переписка з центральними властями має відбувати ся виключно нїмецкою мовою, а на останку засадничим заведенєм одноязиковости урядників (в замкнених язикових округах). З другого боку має сей закон признати Чехам внутрішню урядову мову в ческих округах і засаду Штремаєрівских розпоряджень, після котрих в Чехах у всіх урядах державних мають бути принимані ческі поданя і ческою мовою рішані. А щоби рішенє могло бути видаване ческою мовою, має бути в кождім урядї установлене відповідне потребам число ческих урядників. Таким способом рішенє видавано би по чески, але переправа мала би бути нїмецка.

Бан Хорватиї бар. Равх прибув в суботу рано до Відня і був перед полуднем у Цїсаря на авдиенциї. Відтак конферував бар. Равх з п. Міністром справ заграничних бар. Еренталем і бар. Буріяном. Бар. Равх впевнював в розмові з дневникарями, що всї поголоски о непорозуміннях єго з угорским правительством або о єго уступленю суть неправдиві.

Росийска дума покінчила в суботу дискусию ґенеральну над буджетом маринарки. Президент міністрів Столипин в своїй промові виголошеній підчас дискусиї виказав конечність реорґанізациї армії і маринарки і підніс, що в протоколї ради міністрів цар Николай умістив слїдуючу замітку: „Загальний плян оборони повинен бути виготовлений коротко і ясно на одно або два десятилїтя“. Президент міністрів вичислив відтак ряд реформ, переведених міністерством маринарки і виказував, що ще остає до зробленя для зреорґанізованя маринарки. Бесїдник пересьвідчений, що супротив єствованя думи, надужитя такі, які були давнїйше, тепер неможливі. Вкінци просив о приняте предложеня в справі кредиту на будову нових кораблів. Мимо тої промови дума 194 голосами против 78 відкинула жаданий правительством кредит на обнову маринарки.

Побут шведскої королївскої пари в Берлинї, а особливо тоаст короля Ґустава на цїсарскім бенкетї, вразив немило Французів. Temps

4)

Щастє Данила О'Коннеля.

Новеля Е. Е. Вебера.

(Дальше).

Змилуйте ся — крикнув книговодець — я не хочу пити, я хотів лиш сказати, що менї здає ся, що я вашу горівкою у —

— Що — перебив єму інжинїр — ви упили ся? Ви хиба собі жартуєте — нї, нї, то ви лиш так жартуєте! Але на похміле від горівки то найлїпшим ліком горівка. Длятого треба вам як раз напити ся. За чверть години, мій любий О'Коннелю, за чверть години виготовлю таксу. Коли ще тепер випєте одну, то аж до того часу вам таки зовсім вишумить з голови. Я то вже не раз а сто разів випробовав на собі. Нема нїчо лїпшого. Спробуєте то зараз самі на собі.

— Таки направду так кажете? Але таки ще чверть години потягне ся, аж виготовите таксу? Таж ви менї то само казали, як я сюди прийшов. А я сиджу тепер тут більше вже як годину і чекаю та чекаю.

— Та таки потягне ся ще якої чверть години, мій любий О'Коннелю. Все не може бути так скоро, як чоловік собі гадає. — Але що до горівки то таки правда. Нате! Спробуйте лиш, а будете менї дякувати!

О'Коннель взяв чарку і випив поволи.

— Поставте чарку на стіл — сказав інжинїр, котрий знов забрав ся до такси. — За кілька хвиль стане вам зовсім инакше.

— Може й так — сказав на то книговодець вже ледви язиком обертаючи. — Але надія єго обманила. Противно, чим довше він ждав, щоби єму лїпше зробило ся, тим більше єму погіршало ся. В жолудку то сунуло ся єму щораз більше до горла то знов опадало, ноги під ним стали тяжкі мов колоди а голова єму так завертала ся, що єму здавало ся мов би цїлий сьвіт бігав довкола него. Він встав з крісла, але заточив ся так, що аж мусів стола вхопити ся.

— Містер Лючман — простогнав він — містер Лючман, я таки направду упив ся. Ваш лік був страшенно поганий Може маєте де склянку води під рукою?

Інжинїр приступив до него і взяв єго попід руку. — Не помогло нїчого? Дивна річ, дуже дивна. Але натури бачите, не всї однакові. — Хочете води напити ся? Ходіть зі мною до комнати, онтам побіч. То наша конференцийна комната. Заждіть, я вас заведу, мій любий О'Коннелю! — Інжинїр повів книговодця до сусїдної комнати. — Так, тут маєте воду — говорив він дальше і налив з карафки води до склянки — напийте ся а відтак сядьте собі онтам на софку. Можете собі на ній вигідно відпочити. За чверть години, мій любий О'Коннелю, ваша такса буде готова.

Книговодець перевернув ся на софку а інжинїр вийшов з комнати лишивши за собою двері трохи відхилені.

О'Конель сидів скулений на софці і підпер свою розболїлу голову обома руками. — Отже упив ся, упив ся з самісенького рана! Як то він міг дати ся намовити, щоби пив ту погану горівку? Він прецї не міг нїчого знести! А що би то сказав Гулї, колиб побачив що він упив ся? А Нелля? Ой, як би то она побачила, який він сидить тут на софці! Чи була би она ще й тодї переконана, що він ще колись буде мати щастє?

З тої глубокої задуми в яку О'Коннель був попав, збудив єго якийсь грубий голос. Книговодець знав сей голос. То був голос директора „Персівіранс“ пана Льонґврайта.

— Лючман — відозвав ся директор до інжинїра — менї онтам у відділї зелїзничім сказали, що ви случайно знаєте, як стоїть справа в горах Лїттльблю.

— А вжеж, пане Льонґврайт — відповів запитаний. Як цїлу величезну державу Мінезота, так знаю також наскрізь і на памяти пасмо гір Лїттльблю разом з Кольрайд і Кольрайднез.

— Кольрайднез? А то що? — спитав директор.

Інжинїр засьміяв ся в голос. — То величезний шпиль, що вистає при самім лївім березї Кольрайду і подібний до величезного носа, тому ми назвали єго Кольрайднез.

— Ви то знаєте — говорив Льонґврайт дальше — що хочемо будувати зелїзницю з Чікаґо до Манїтоби. Інжинїр від зелїзниць, котрий об'їзджав шлях, сказав менї, що було би для нас найкористнїйше повести нашу зелї-

обговорюючи сю справу, задав питане, чи то хосенно для Швеції з таким шумом ставати при боці Німеччини і піддавати ся під охорону еї меча. Три скандинавскі держави не повинні вмішувати ся в дипльоматичні уґруповання, які поміж себе поділили Европу. Се зовсім природно, що кожда з них дбає про добрі взаємини. Однако король Ґустав імовірно забув про те. Він може бути певний, що єго тоаст в Петербурзі не зробив доброго враженя. Якраз переспрaви про Балтийске море повинні були нагадати шведскому правительству, що оно потребує не лише Берлина, але також Льондона, Петербурга і Парижа. Щиро кажучи, Франция мало журить ся тим, що там в Штокгольмі думають, говорять і роблять, але Франция є союзником Росиї і приятелем Анґлії і сповнить супротив них свої обовязки. Всякі для Росиї немилі події викликають в Парижи недобре враженє. Вимовність короля Ґустава мабуть не числила ся з тим.

На острові Самос привернула Туреччина спокій. Царгородскі дневники подають депешу Реуж-паші з Самосу до великого везира, в котрій він звішає, що населенє з Ваті, котре спасло ся побігом, вернуло під охороною турецкого войска, злучило ся з ним і молило ся за султана, котрий привернув спокій. Склепи і инші заводи доси позачинювані, знов отворено. Тепер наміряє Туреччина вислати з Дарданелів велику ескадру на Еґейске море, щоби супротив подій на Самос також на Греках зробити враженє.

З виборів до пруского сойму вийшло доси 382 послів, з того 140 консерватистів, 58 инших консерватистів, 65 народних вольнодумних людовців, 7 вольнодумного союза, 100 центровців, 15 Поляків, 6 социялістів і 5 безпартийних. В 25 округах відбудуть ся тіснійші вибори, в більшій части між центровцями а народними вольнодумцями. З дотеперішних виборів можна вже мати певність, що центровці і консерватисти будуть творити більшість в соймі. Поляки втратили один мандат, але за те один здобули наслідком компромісу з центровцями в Ополю.

Новинки.

Львів, дня 9-го червня 1908

— **Приватні іспити** за II піврік I і II кл., а хто узискав дозвіл Вис. ц. к. Ради шкільної краєвої, і вступні до II і III кл. в прив. женьскій ґімназиї з правом публичности СС. Василиянок у Львові при ул. Длуґоша ч. 17 відбудуть ся в четвер дня 18 н. ст. червня о год. 8 рано. Зголошеня приймає дирекция до дня 17 червня год. 12 в полудне. Іспитова такса виносить 24 К. — Вступні іспити до приготовляючої і I кл. відбудуть ся в четвер дня 2 н. ст. липня о год. 9 рано. Зголошеня приймає дирекция ґімназиї або настоятельство монастиря СС. Василиянок при ул. Зиблике-вича ч. 24 до дня 1 липня год. 6 вечер. Треба предложити метрику уродженя учениці, послідне шкільне сьвідоцтво, наколи кандидатка окінчила III зглядно IV кл. народної школи і сьвідоцтво щепленя вісни. Іспитова такса і вже заразом вписова до закладу виносить 10 К. — О. Спиридон Кархут, директор женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові.

— **Дирекция ц. к. ґімназиї** з руским викладовим языком в Перемишли подає отсим до відомости, що іспити привaтистів відбудуть ся в днях 25 і 26 червня с. р. кождого дня почавши від 8 год. рано. Приватисти явити ся мають день перед іспитом в канцеляриї дирекциї і зложити приписану таксу та оплату шкільну. Іспити вступні до приготовляючої і до I кл. відбудуть ся в сегорічнім літнім реченци дня 4 липня, почавши від 10 години рано. Родичі, зглядно опікуни мають явити ся рано 3 липня в канцеляриї дирекциї, уплатити таксу (в клясі приготовляючій 2 К, вписового і 1 К. на фонд забав: в I кл. 6·20 К, вписового і 1 К на средства забави і предложити метрику хрещеня, посьвідчене щіпленя вісни і евентуально послідне сьвідоцтво шкільне з народних шкіл.

— **Іспити зрілости в учительских семінариях.** Міністерство просьвіти видало нові приписи що до іспиту зрілости в учительских семінариях мужеских і женьских, які обовязують вже при сегорічних іспитах. Іспит устний має виглядати як кольоквіюм, при якім не належить вимагати менше вартних подробиць. Геоґрафія та історія обмежені, подібно як в середних школах, на точне знанє Австриї. Перед устним іспитом зрілости мають кандидати мати 6 тиждні вільних від науки. Теми практичного іспиту мають приступаючі до іспиту знати на 3 дні наперед. При письменнім іспиті з викладової мови дістають кандидати три теми до вибору. Приватисти, які мають іспит зрілости в середних шкіл або лїцеїв, будуть доповняти лише ті предмети, яких не учать в середних школах, і з гігієни. Дальші зміни що до складаня іспитів зрілости в учит. семінариях, подібно як в середних школах, не можуть бути заведені, бо іспити зрілости з середних шкіл управнюють до переходу до висших шкіл, коли знов іспит зрілости в учит. семінариї має ся провірити здібність кандидата до научуваня в школі. Не всі полекші, які зарядив п. міністер при іспиті в середних школах, можна було завести і в учит. семінариях, бо §. 61 держ. закона про народні школи постановляє, що абітурієнти учительских семінарий мусять піддати ся іспитови із всіх предметів викладаних в тих заведенях. Дальша реформа іспиту зрілости в учит. семінариях наступить по переведеню реорґанізації виобразованя народних учителів. Дотичний законопроект є близький викінченя в Міністерстві просьвіти.

— **Дрібні вісти.** В цьвітни с. р. надано у Львові 2,691.612 листів приватних звичайних, 3,035.926 переписних листків, 346.640 листів урядових, 131.624 листів поручених, 1,079.766 посилок з пробками і 2,989.318 штук ґазет або всего разом 10,357.460 штук. — Якісь лобури зранили вчера на площи перегоновій капраля поліциї Семеншина каменем тяжко в око, хотячи відбити якогось арештованого чоловіка. Поліциян хвилево осліп був і треба було відставити єго до шпиталю. — 13-літна Файна Ґенус запалюючи вчера в помешканю при ул. Казимівскій ч. 24 спіритусову машинку, робила то так неосторожно, що спіритус вибух і займив на ній одінє, від чого она мимо скорої помочи так тяжко попекла ся, що треба еї буле відставити до шпиталю. — На стациї в Горлицях дув онегди так сильний вихор, що пігнав 2 ваґони з вуглем, а один з пивом аж на стацию Загіряни, де они вдарили в льокомотиву і розбили ся, а льокомотиву з переду значно ушкодили. Шкода в материялах єсть значна. — Служниця Катерина Шнайдер у пп. Роляверів при ул. Академічній ч. 7 втекла онегди зі служби і забрала своїм службодавцям довгий золотий годинник, золоту брошку і ручку від цвікера із черепашини, все разом вартости 200 К.

— **Скарб в керниці.** В місцевости Нюфільд в державі Дю-Джерзі чистив сими днями тамошний голяр Кандле стару кернипю на своім ґрунті, з котрої вже від давна води не брали, і на самім споді знайшов зелізну скринку, в котрій були цінні папери вартости 40.000 долярів або 200.000 корон. Тоті цінні папе-

знцю долиною Кольрайду, котра перетинає гори Літтльблю.

Аж доси прислухував ся О'Коннель в конференцийній комнаті досить байдужно тій розмові. Тепер же, коли пішла бесіда про якесь підприємство, він нащурив ушив.

— Коли не поведемо зелізниці долиною Кольрайд, — говорив директор дальше, — то будемо мусїли або пробивати тунель крізь гори або обходити їх великим каблуком. То після поверховного обчисленя вимагало би шість сот до сімсот тисячів долярів більшого видатку. Отже питане, чи вода в чаеї повени не заливає долини і чи нема ще инших перешкод для будови зелізниці.

Я перебував довший час над Кольрайдом — відповів Лючман. — Повінь буває там дуже часто. По правім боці ріки Кольрайд піднимають ся гори стрімко. Там було би трудно повести зелізницю. Але вздовж лівого берега тягне ся широке, рівне узбіче. Аж поза тим піднимають ся гори. То узбіче длятого, що оно лежить трохи висше не заливає вода може на яку милю далеко. Ще дальша миля простору лежить знову низше. Тут висувають ся гори і на лівім березі близше до ріки. Сподом долина в сїм місци не ширша як улиця у великім місті, відтак звужає ся щораз більше аж до найвузшого місця, котре єсть там, де вистає Кольрайднез. Поза Кольрайднезом долина знов стає ширша. На просторі, довгім може на милю а дуже вузкім аж до Кольрайднез, треба би узбіче підсипати на яких пять до шість стіп, щоби єго забезпечити від повени, а крім того треба би ще й Кольрайднез розсадити. Але той видаток не значив би нічого, як би тим способом можна — як кажете — заощадити яких шість до сїм сот тисячів долярів.

— Ах, — подумав собі О'Коннель мимо шаленого болю голови — хто би мав то місце, міг би єго за грубі гроші продати товариству зелізничому! Заробив би за одним замахом величезну суму.

Як колиб сї гадки відозвали ся у Льонґвряйта відгомоном, спитав він: Тоті ґрунти належать може до держави?

— То пуста Богом позабута сторона, де росте лиш кількадесять ялиць, містер Льонґвряйт, — відповів Лючман — але то таки приватна власність.

— А ви звідки знаєте все так докладно? О'Коннель слухав тепер з як найбільшим напруженем.

— То стоїть в звязи з моїм копанем за рубінами — відповів інжинір сьміючись.

— З вашим копанем за рубінами?

— Ну, так. То була комедия, мантійство, злодійство першої кляси, знаменита лапка для тих, що дали ся зловити. Пять літ тому назад був я якраз аптикаром в Ст. Паль, коли довідав ся, що якийсь містер Шампервільд відкрив над рікою Кольрайд велику масу рубінів. Я кинув до лиха масти і плястри та пішов над Кольрайд шукати щастя. Коли я прийшов до Вільемполь, нужденної діри при споді гір Літтльблю, віддаленої може яких три милї від Кольрайд, продав вже був той дурисьвіт Шампервільд свою рубінову землю, якраз ту вузку смугу вздовж берега милю довготи з Кольрайднезом якомусь панови Ватсонови за трийцять тисячів долярів. Від него набув я за сто долярів право копати за рубінами. Крім мене дало ся зловити ще около пятьдесять таких самих розумних. Але найбільшу шкоду потерпів добряга містер Ватсон.

О'Коннель вбив собі добре в свою розболілу голову імена Вільемполь і Ватсон, мов би вбивав камінє в брук на улици.

— Ну, та й знайшли ви рубіни? — спитав Льонґвряйт.

— Так, з початку кілька зерен, а відтак ані сліду. Але ґіпсу, що там було ґіпсу, хоч би й для цілого сьвіта. Попередний властитель того ґрунту, честивий містер Шампервільд накупив по просту рубінів в Ст. Паль а відтак понасипував їх коло Кольрайднез.

Льонґвряйт засьміяв ся на ціле горло, а інжинір сьміяв ся й собі разом з ним.

— Алеж і придумав знаменито — відозвав ся директор все ще сьміючись.

— Певно, але на шкоду бідачиска Ватсона, котрий, як то я вже згадував, купив той ґрунт за трийцять тисячів долярів, та на нашу, копальників, шкоду. Шампервільд небавком щез. Ватсон з права копаня не зібрав і пять тисячів долярів а ми копальники таки й з нічим вернули. Ми копали може вже чверть року, аж довідали ся о тім обманьстві, покидали від себе джаґани і лопати, вписали розробленим ґіпсом свої імена на вічну память на Кольрайднезі і розійшли ся.

(Дальше буде).

ри, — самі акциї зелїзничі купив був перед 42 роками его батько, котрий перед 15 роками помер не сказавши синови, де подів так велике майно. Аж слїпий случай по тільки роках поміг молодому Кандлеви відшукати скарб, котрий уважав вже від давна за пропащий.

— **На гору Хомяк** урядив вчерашної недїлї прогульку новооснований Туристичний Кружок в Станиславові. Гора Хомяк лежить межи Микуличином а Тартаровом. Є се оден з менших але красших верхів наших східних Карпат має 1544 м. висоти і зве ся на військових мапах по своїй подобі Zuckerhut (голова цукру). В прогульці взяло участь около 50 осіб, між ними найбільше інтелїґенциї зі Станиславова, по кілька осіб зі Львова, Надвірної і Делятина (в тім числї 4 панї) та селяньский мішаний хор з Микитинець к. Станиславова під проводом місцевого учителя п. Грицишина і п Ос. Будзиновского. Прогульку провадив сам голова „Тур. Кр." радник суду Стеблецкий. Висївши на стациї в Тартарові, всї прогульковцї вступили до місцевої церкви і помолившись Богу двома партиями дістали ся по кількох годинах ходу серпентинами на полонину під вершком гори, а по супочинку на сам стрімкий і каменистий верх Хомяка. Труди винагородив гарний і широкий вид з гори. Докола дикі яруги зарослі лїсами, непереліченї верхи гір, низших і висших, а поміж ними веть ся срібною лентою Прут та шлях зелїзниці з рівнобіжним гостинцем на Угорщину. А над горами у далечинї взносять ся найвисші в тих сторонах Карпат верхи Чорногори і гора Петраш зі смугами білого снїгу. Небо було чисте і погідне, так, що крім близших сіл, розкинених по долинї Прута у далечинї на північ зарисовували ся в контурах міста Делятин, Надвірна, Станиславів і ин. Співи микитинецкого хору на вершку Хомяка підносили чар природи, оживили образ мертвих каминистих скель гори і настроювали прогульковцїв до відчутя всеї краси наших гір. Неменше як інтелїґенция одушевляли ся селяни панорамою гір, по поясненю їм назвищ предметів в околици п. Будзиновским. Були се мабуть перші наші Подоляки-селяни, що станули на вершку одного із східно-карпатских велитів. — Тур. Кружок заінавґурував сею прогулькою свою діяльність а небавом має урядити прогульку до Скиту Манявского і ин.

— **„Злодїй на злодїю їде і злодїєм поганяє".** Ся народна приповідка годить ся якраз до того, що діє ся в росийскім міністерстві маринарки. Вчерашна депеша з Петербурга принесла досить сензацийну вість, що дума відкинула 194 голосами против 78 жаданий міністерством маринарки кредит на будову нових панцирників. Стало ся се не длятого мов би Росиї не треба панцирників, але длятого, що в міністерстві маринарки діяли ся такі надужитя, по просту сказавши крадежі і мантїйства, що навіть теперішна дума не могла вже на то дивити ся крізь пальцї. Ось найновійша історния, про яку доносять з Петербурга: В росийскім міністерстві маринарки викрито велике обманьство. Один урядник того міністерства іменем Семґеев спроневірив при помочи других всї заощаджені гроші на тих официрів від маринарки, що згинули в морскій битві під Цушімою. Він підробив також підпис помічника міністерства маринарки. Найбільша часть добичі дістала ся очевидно головному злодієви. Остаточно его робота впала в очи а коли він то зміркував, вкрав ще 40.000 рублів і втік. Позаяк і деякі настоятелї того урядника були вмішані до его злодійскої маніпуляциї, то они підсунули Семґеєви 60.000 рублїв, які зложив був якийсь достанник яко задаток, щоби тим способом допомочи ему до втечі. Загалом спроневірено 200.000 рублів заощаджених на погибших официрах. Цїла спілка, що так гарно маніпулювала, складала ся з 15 спільників, з котрих трох вже арештовано. Заощаджені на погибших официрах гроші, треба так розуміти, що міністерство маринарки все ще виплачувало побори погибших официрів, хоч їх вже давно не було на сьвітї а гроші ті поправдї повинні би були остати ся в касї яко заощаджені. — Колиж в думі знайшло ся 78 послів, що голосували в виду такого стану річий за ухваленєм кредиту, то се лиш потверджує повисшу приповідку, після котрої згадані посли належать якраз до тих, що поганяють.

— **Бо їм пиво занадто смакувало.** В лїсї на Оттакрінґу під Віднем знайдено оногди висячого на дереві якогось самоубийника. З документів, які знайдено в кишени самоубийника, показало ся, що був то 40-лїтний робітник бруковий Андрій Райтмаєр. В листї, який знайдено між его паперами, просить він, щоби его похоронено разом з его любим товаришем, з котрим він разом смерть собі робить. Они оба не зробили нїчого злого на сьвітї, лиш пиво їм обом занадто смакувало. Аж по відчитаню того листу зачали шукати за другим самоубийником і дїйстно знайшли на другій гиляці шнур з розірваним зашморком. Чи той шнур урвав ся може таки під самам Райтмаєром, котрий пробовав на нїм повісити ся, чи вішав ся дїйстно хтось другий але відорвав ся а відтак вже не мав охоти повторити проби, того вже не можна було вислїдити.

Телєґрами.

Кіль 9 червня. Оногди по полудни приплив тут яхт королївский „Victoria and Albert". На повитане з'явили ся і князї Генрих пруский з женою і Зиґмунт. По зложеню візити яхт в супроводї 9 нїмецких лодий торпедових поплив в дальшу дорогу до Ревля.

Петербург 9 червня. Цар і цариця виїхали вчера о 7 год. 30 мін. вечером разом з дїтьми в супроводї міністра царского дому бар. Фредерікса до Ревля.

Ґатчина 9 червня. Вчера о 9 год. вечером цариця-мати, грецка королева, вел. княг. Ольга Александровна і вел. кн. Михаіл Александрович в супроводї росийского амбасадора в Льондонї ґр. Бенкендорфа виїхали до Ревля.

Ревль 9 червня. З причини змінених диспозиций, специяльним поїздом виїзджає нинї рано до Ревля царска пара. Родина царска сейчас з двірця їде до пристанї, де всїдає на царский яхт. Приїзду короля Едварда ожидають о 11 год. перед полуднем.

Константинополь 9 червня. Грецке посольство запротестувало у Порти против зірваня дипльоматичних зносин з грецким консулем на Самосї.

Константинополь 9 червня. Проєкт адрийскої зелїзницї єсть ще предметом розслїдів в міністерстві торговлї і будівель, однак приречено Сербії скоре покінчене розслїдів.

Льондон 9 червня. Часописи доносять з Тегерану, що шах все ще перебуває в Бакша поза містом разом з войском, яке має до розпорядимости. Клюби полїтичні, котрі хотїли забрати королївску скарбницю і арсенал застали їх пусті. Заказ ношеня зброї і арештоване вуйка шаха, его сина і инших осіб викликало переполох. Козаки їздять улицями тої части міста де парлямент і де мешкають европейцї. Суть ознаки, котрі вказують, що партия шаха скріпила ся. — Инші часописи доносять, що шах зарядивши арештоване кількох визначних личностий іменував ґубернатором Тегерану Гаіба ед Давлеха, котрий належить до реакцийної партиї. Марлямент старає ся відвести катастрофу і дораджує згоду.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. вечером до **5** год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·5?, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00. **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40. **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 **мая до 31 мая**) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і **римо-кат.** сьвята 3·27 по полудни і 9·25 **вечер**; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд. 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).